

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/45/2020
Identifikačné číslo spisu:	8118211942
Dátum vydania rozhodnutia:	24.02.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Bajánková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:8118211942.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu M. N., nar. XX.XX.XXXX, trvalým pobytom XXX XX Z. XXX, zastúpeného JUDr. Mariánom Gelenekym, advokátom so sídlom v Starej Ľubovni, Garbiarska 20, proti žalovanému PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, zastúpeného Advokátskou kanceláriou JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Kubániho 16, IČO: 47 233 516, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp. zn. 29Cr/1/2018, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 05. septembra 2019 sp. zn. 3CoR/1/2019 takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Prešove z 05. septembra 2019 sp. zn. 3CoR/1/2019 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1.1. Okresný súd Prešov (ďalej len „okresný súd“ alebo „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 13. marca 2019 č. k. 29Cr/1/2018-151 žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku a návrh na odklad vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku zamietol (I. výrok) a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (II. výrok).

1.2. V odôvodnení rozsudku okrem iného uviedol, že žalobca uzatvoril so žalovaným dňa 26. júla 2013 zmluvu o revolvingovom úvere a rozhodcovskú zmluvu. Zmluvný vzťah súd prvej inštancie vyhodnotil ako spotrebiteľský. Slovenský arbitrážny súd zriadený Asociáciou slovenských arbitrážnych súdov dňa 15. júna 2015 vydal rozhodcovský rozsudok sp. zn. 11/04/15, ktorý žalobca prevzal dňa 13. júla 2015, a tento v uvedený deň nadobudol aj právoplatnosť. Exekučné konanie bolo začaté na návrh oprávneného v priebehu roku 2018.

1.3. Vychádzajúc z ust § 46 ods. 1 zák. č. 335/2014 Z. z., § 48 ods. 2, § 50 ods. 1 a § 243h ods. 1 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017, § 61, § 61a a § 61b Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. apríla 2017 súd prvej inštancie dospel k záveru, že nakoľko v čase doručenia upovedomenia o začatí exekúcie žalobcovi na podklade predmetného rozhodcovského rozsudku už nebola v Exekučnom poriadku upravená možnosť podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote na podanie námietok proti upovedomeniu o začatí exekúcie, s poukazom na uplynutie lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku v súlade s ust. § 46 zák. č. 335/2014 Z. z. žalobu

zamietol.

1.4. Žalobca podaním doručeným okresnému súdu dňa 05. marca 2019 požiadal o odklad vykonateľnosti predmetného rozhodcovského rozsudku. Zák. č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní neobsahuje právnu úpravu odkladu vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku, preto súd prvej inštancie aj uvedený návrh žalobcu ako nedôvodný zamietol.

1.5. O nároku na náhradu trov konania rozhodol postupom podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“).

2.1. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom z 5. septembra 2019 sp. zn. 3CoR/1/2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie (I. výrok) a stranám náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (II. výrok).

2.2. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že v prejednávanej veci bolo v prvom rade potrebné posúdiť otázku včasnosti podania žaloby, keďže pre podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku je zákonom kogentne ustanovená lehota. Rozhodcovský rozsudok bol vydaný na základe zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní. V prejednávanej veci však bolo ustálené, že medzi stranami sporu vznikol spotrebiteľský právny vzťah, preto mal odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie za to, že na posúdenie lehoty na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku je potrebné aplikovať zákon č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní (ďalej len „ZoSRK“). Podľa § 46 ods. 1 ZoSRK, žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi spotrebiteľského rozhodcovského konania. Ak účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku a rozhodcovský rozsudok bol opravený podľa § 42, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku. Podľa § 46 ods. 3 ZoSRK ak bol podaný návrh na začatie exekúcie, môže spotrebiteľ žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podať za podmienok podľa osobitného predpisu aj v exekúcii (osobitným predpisom v zmysle poznámky pod čiarou je zákon č. 233/1995 Z. z. Exekučný poriadok).

2.3. Z citovaných ustanovení je podľa odvolacieho súdu zrejmé, že lehotu podľa ust. § 46 ods. 1 ZoSRK žalobca nestihol, keďže rozhodcovský rozsudok prevzal dňa 13. júla 2015 (tento v uvedený deň nadobudol aj právoplatnosť) a žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podal dňa 11. októbra 2018. Do úvahy tak prichádza len lehota podľa tretieho odseku ust. § 46 ZoSRK, ktorý lehotu na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku fakticky predlžuje, resp. predlžovalo tým, že umožňuje, resp. umožňovalo, aby účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania predmetnú žalobu podal aj v lehote na podanie námietok proti exekúcii v už začatom exekučnom konaní podľa ustanovení Exekučného poriadku. Súčasne s prijatím ZoSRK došlo k novelizácii Exekučného poriadku, a to aj v dôsledku § 46 ods. 3 ZoSRK tak, že bola ustanovená povinnosť exekútora v upovedomení o začatí exekúcie poučiť povinného, ktorý je spotrebiteľom, o možnosti podať v lehote na podanie námietok proti exekúcii žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa osobitného predpisu (§ 48 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. januára 2015 do 01. apríla 2017). Toto ustanovenie však už súčasťou Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. apríla 2017 nie je. K dôvodom tejto zmeny však ani v dôvodovej správe k zákonu č. 2/2017 Z. z., ktorý novelizoval Exekučný poriadok s účinnosťou od 01. apríla 2017, nie je žiadna zmienka, pričom súčasne nedošlo k novelizácii ZoSRK. To znamená, že ust. § 46 ods. 3 ZoSRK odkazujúce na Exekučný poriadok, ktoré samo osebe spotrebiteľovi právo na podanie žaloby o zrušenie v exekúcii nepriznáva, je obsolétne, keďže Exekučný poriadok možnosť podania žaloby o zrušenie spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku v súčasnom znení neposkytuje.

2.4. Podľa § 243h ods. 1 prvá veta Exekučného poriadku sa exekučné konania začaté pred 01. aprílom 2017 dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017. Možnosť podania žaloby o zrušenie spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku v lehote 14 dní po doručení upovedomenia o začatí exekúcie spotrebiteľovi teda bude daná len v prípadoch, ak bol návrh na vykonanie exekúcie podaný do 31. marca 2017. Ak bol návrh na vykonanie exekúcie podaný po 31. marci 2017, ako je tomu aj v prejednávanej veci, možnosť podania žaloby o zrušenie spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku v exekučnom konaní nie je. Odvolací súd uzavrel, že vzhľadom na oneskorene podanú žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku nie je potrebné zaoberať sa odvolacími námietkami týkajúcimi sa platnosti rozhodcovskej zmluvy a oprávnenosti rozhodcovského súdu rozhodovať vo veci. Z dôvodu

potvrdzujúceho výroku rozsudku vo vzťahu k zamietnutiu žaloby odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok aj v časti odkladu vykonateľnosti rozhodcovského rozsudku, keďže kvôli zamietnutiu žaloby odpadol dôvod na rozhodovanie o odklade vykonateľnosti. Správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o trovách konania. Za daného stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1 CSP).

2.5. V odvolacom konaní nebol žalobca úspešný. Naopak fakticky plne úspešný bol žalovaný, ktorému vznikol zásadne nárok na náhradu trov odvolacieho konania (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 396 ods. 1 CSP). Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný bol v odvolacom konaní pasívny, k odvolaniu sa nevyjadril, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnil a podľa obsahu spisu mu ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd vychádzal z čl. 17 základných princípov CSP zakotvujúcich procesnú ekonómiu. Rozhodovanie postupom najskôr podľa § 262 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP o priznaní nároku strane na náhradu trov konania a následne súdom prvej inštancie o výške náhrady trov konania za situácie, keď oprávnenej strane žiadne trovy v konaní nevznikli, by bolo zjavne podľa odvolacieho súdu nielen nerozumné, ale i v rozpore so zásadou hospodárnosti civilného súdneho konania.

3.1. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca (ďalej aj „dovolateľ“).

3.2. Prípustnosť dovolania odôvodnil ustanoveniami § 420 písm. f/ a § 421 ods. 1 písm. b/ Civilného sporového poriadku.

3.3. V dovolaní vzhľadom na vyvodzovanú prípustnosť z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP uviedol, že odvolací súd v spojení so súdom prvej inštancie sa vo svojich rozhodnutiach žiadnym spôsobom nevysporiadali s dikciou ustanovenia § 46 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z., konkrétne k prílohe k zákonu a jeho rozhodnutie je nezrozumiteľné a nepreskúmateľné.

3.4. V súvislosti s prípustnosťou dovolania vyvodzovanou z ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP mal dovolateľ za to, že otázkou dovolacím súdom doposiaľ neriešenou, bolo posúdenie záväznosti poznámky pod čiarou a samotného výkladu jej znenia. Mal za to, že je nesprávny výklad obmedzujúci sa iba na to, že osobitným predpisom v zmysle znenia predmetnej poznámky môže byť iba Exekučný poriadok, ale treba k nej pristupovať s extenzívnym výkladom, a teda, že môže ísť aj o zákon č. 335/2014 Z. z., konkrétne jeho prílohu, keďže príloha zákona je jeho súčasťou.

4. Žalovaný vo vyjadrení k dovolaniu žiadal dovolanie odmietnuť pre jeho neprípustnosť eventuálne zamietnuť pre jeho nedôvodnosť.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania. Bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie je prípustné a vzhľadom na uplatnený dovolací dôvod (§ 420 písm. f/ CSP) zároveň aj dôvodné. Ak totiž dovolanie smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí z dovolacieho dôvodu uvedeného v § 420 CSP, potom existencia tohto dôvodu, t. j. existencia niektorej z vád uvedených v tomto ustanovení (spôsobujúcich tzv. „zmätočnosť“ rozhodnutia) znamená nielen splnenie podmienky prípustnosti dovolania, ale zároveň zakladá bez ďalšieho aj jeho dôvodnosť.

6. Z ustanovenia § 420 písm. f/ CSP vyplýva, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 1 CSP).

7. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f/ CSP sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby svojou procesnou aktivitou uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia, a to v takej

miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle citovaného ustanovenia treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca a ktoré (porušenie) tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie veci za prítomnosti strany sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a na rozhodnutie o riadne uplatnenom nároku spojené so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutia spravodlivosti).

8. Ustálená judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ESLP) uvádza, že sudy musia v rozsudkoch jasne a zrozumiteľne uviesť dôvody, na ktorých založili svoje rozhodnutia, musia sa zaoberať najdôležitejšími argumentmi vznesenými stranami sporu a uviesť dôvody pre prijatie alebo odmietnutie týchto argumentov. Nedodržanie týchto požiadaviek je nezlučiteľné s ideou práva na spravodlivý proces (pozri napr. *Garcia Ruiz v. Španielsko*, *Vetrenko v. Moldavsko*, *Kraska v. Švajčiarsko*).

9. Rovnako podľa stabilizovanej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné (IV. ÚS 14/07). Povinnosťou všeobecného súdu je uviesť v rozhodnutí dostatočné a relevantné dôvody, na ktorých svoje rozhodnutie založil. Dostatočnosť a relevantnosť týchto dôvodov sa musí týkať tak skutkovej, ako i právnej stránky rozhodnutia (napr. III. ÚS 107/07). V prípade, keď právne závery súdu z vykonaných skutkových zistení v žiadnej možnej interpretácii odôvodnenia súdneho rozhodnutia nevyplyvajú, treba takéto rozhodnutie považovať za rozporné s čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (I. ÚS 243/07). Súd by mal byť preto vo svojej argumentácii obsiahnutej v odôvodnení koherentný, t. j. jeho rozhodnutie musí byť konzistentné a jeho argumenty musia podporiť príslušný záver. Súčasne musí dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť, teda inými slovami, na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, rovnako ako závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé (I. ÚS 243/07, I. ÚS 155/07, I. ÚS 402/08).

10. Tiež najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach, práve pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu zaujal stanovisko, že medzi práva strany civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jeho práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov. Ak je nedostatok riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia porušením práva na spravodlivé súdne konanie, táto vada zakladá i prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP.

11. Aj v konaní na odvolacom súde treba dôsledne trvať na požiadavke úplnosti, výstižnosti a presvedčivosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu. V odôvodnení svojho rozhodnutia sa odvolací súd musí vysporiadať so všetkými rozhodujúcimi skutočnosťami a jeho myšlienkový postup

musí byť v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen poukazom na všetky skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Právne závery odvolacieho súdu môžu byť dostatočne preskúmateľné len vtedy, ak odvolací súd po skutkovom vymedzení predmetu konania podá zrozumiteľný a jasný výklad, z ktorých ustanovení zákona alebo iného právneho predpisu vychádzal, ako ich interpretoval a prečo pod tieto ustanovenia podriadil, prípadne nepodriadil zistený skutkový stav.

12. Podľa § 387 ods. 3 CSP odvolací súd sa v odôvodnení rozhodnutia musí zaoberať aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie. Odvolací súd sa musí v odôvodnení vysporiadať s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

13. Podľa § 393 ods. 2 CSP v odôvodnení rozhodnutia odvolací súd uvedie stručný obsah napadnutého rozhodnutia, podstatné zhrnutie skutkových tvrdení a právnych argumentov strán v odvolacom konaní, prípadne ďalších subjektov, ktoré dôkazy v odvolacom konaní vykonal a ako ich vyhodnotil, zistený skutkový stav a právne posúdenie veci, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax; ustanovenia § 387 ods. 2 a 3 tým nie sú dotknuté. Odôvodnenie rozhodnutia senátu obsahuje aj pomer hlasov, akým bolo rozhodnutie prijaté.

14. Ustanovenie § 387 ods. 2 CSP síce umožňuje odvolaciemu súdu, aby sa v potvrdzujúcom rozsudku, ktorým sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil ďalšie dôvody. Aj v takom prípade je však v zmysle § 387 ods. 3 veta druhá CSP povinný vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní.

15. Ak sa teda odvolací súd stotožní s odôvodnením rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré nemá náležitosti odôvodnenia rozhodnutia v zmysle § 220 ods. 2 CSP a uvedený nedostatok sám neodstráni, jeho rozhodnutie je potom nepreskúmateľné a takýmto arbitrárnym rozhodnutím znemožňuje strane sporu, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva, pretože jej upiera možnosť náležite skutkovo a právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci opravných prostriedkov, a tým porušuje jej právo na spravodlivý súdny proces.

16. Vychádzajúc z obsahu dovolania žalovaného (podľa článku 11 ods. 1 základných princípov CSP a ustanovenia § 124 ods. 1 CSP) dovolací súd ustálil, že podľa názoru dovolateľa k zásahu do jeho práva na spravodlivý proces došlo postupom odvolacieho súdu tým, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné, nakoľko sa odvolací súd v spojení so súdom prvej inštancie nevysporiadal s namietanou dikciou ustanovenia § 46 ods. 3 zákona č. 335/2014 Z. z., konkrétne prílohou k zákonu, majúcej za to, že ustanovenie prílohy má rovnakú právnu silu ako ustanovenie zákona.

17. V preskúmvanej veci došlo podľa názoru dovolacieho súdu postupom odvolacieho súdu k naplneniu znakov vady podľa § 420 písm. f/ CSP spočívajúcej v nedostatočnom odôvodnení napadnutého rozhodnutia v podstatných otázkach, od ktorých záviselo správne rozhodnutie veci.

18.1. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca námietku týkajúcu sa rovnakej právnej záväznosti prílohy č. 1 zákona č. 335/2014 Z. z. uviedol už v ním podanom odvolaní (č. l. 164). Odvolací súd v bode 2. svojho rozhodnutia uviedol: „Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca poukazujúc najmä na prílohu č. 1 zákona 335/2014 Z. z., ktorá je rovnako právne záväzná ako ustanovenia zákona. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V doplnení odvolania poukázal na neplatnosť rozhodcovskej zmluvy a na to, že vo veci rozhodoval rozhodcovský súd, ktorý na to nebol oprávnený.“

18.2. Napriek vyššie uvedenému odvolací súd svoje odôvodnenie obmedzil na konštatovanie, v zmysle ktorého: „Ust. § 46 ods. 3 ZoSRK lehotu na podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku fakticky predlžuje, resp. predlžovalo tým, že umožňuje, resp. umožňovalo, aby účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania predmetnú žalobu podal aj v lehote na podanie námietok proti

exekúcii už v začatom exekučnom konaní podľa ustanovení Exekučného poriadku. Súčasne s prijatím ZoSRK došlo k novelizácii Exekučného poriadku, a to aj v dôsledku § 46 ods. 3 ZoSRK. ZoSRK novelizoval Exekučný poriadok tak, že ustanovil povinnosť exekútora v upovedomení o začatí exekúcie poučiť povinného, ktorý je spotrebiteľom, o možnosti podať v lehote na podanie námietok proti exekúcii žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa osobitného predpisu (§ 48 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom od 01. januára 2015 do 01. apríla 2017). Toto ustanovenie však už nie je súčasťou Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017. K dôvodom tejto zmeny však ani v dôvodovej správe k zákonu č. 2/2017 Z. z., ktorý novelizoval Exekučný poriadok s účinnosťou od 01. apríla 2017, nie je žiadna zmienka, pričom súčasne nedošlo k novelizácii ZoSRK. To znamená, že ust. § 46 ods. 3 ZSRK, ktoré odkazuje na Exekučný poriadok a sám osebe právo spotrebiteľovi na podanie žaloby o zrušenie v exekúcii nepriznáva, je obsoletné, keďže Exekučný poriadok možnosť podania žaloby o zrušenie spotrebiteľského rozhodcovského rozsudku v súčasnom znení neposkytuje.“

19. Dovolací súd po preskúmaní rozhodnutia odvolacieho súdu konštatuje, že dovolacia námietka žalobcu, týkajúca sa nepreskúmateľnosti odvolacieho rozhodnutia je opodstatnená, nakoľko odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu nedáva špecifickú, jasnú, právne korektnú a zrozumiteľnú odpoveď na dovolateľom uvádzanú otázku, preto je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

20. Na základe vyššie uvedeného dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je jednak nepreskúmateľné a arbitrárne, v dôsledku čoho možno konštatovať, že zo strany odvolacieho súdu došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces strán sporu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP. Táto skutočnosť je okolnosťou, pre ktorú musí dovolací súd dovolaním napadnuté rozhodnutie vždy zrušiť, pretože rozhodnutie vydané v konaní postihnutom tak závažnou procesnou vadou nemôže byť považované za správne. Preto dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP).

21. Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

22. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.